

at for de Forbrydelser, der ikke omhandles i den Lov, gælde de borgerlige Love, dog med den Modifikation, som følger af, at Straffen i visse Tilfælde nødvendigvis maa forandres. Men nu er det klart, at ved dette Lovforslag har man ikke taget noget Hensyn dertil. Det er saaledes Tilfældet, naar der idelig anvendes Ordene „Fængsel paa sædvanlig Fangekost“ og „Tvangsarbejde“. Disse Straffe kunne slet ikke anvendes i Militæretaten, og der er derfor i den militære Straffelov givet en Bestemmelse om, at ved Anvendelsen af de borgerlige Love skal Straffen, naar der foreskrives Fængsel paa sædvanlig Fangekost, omsættes til en militær Straf i dette Forhold: 1 Dags Fængsel paa sædvanlig Fangekost svarer til $1\frac{1}{2}$ Dags Vagtarrest. Men naar man nu f. Eks. vil se paa §§ 10 og 11 i dette Lovforslag, hvor der er Bestemmelser, som, naar der ikke gives særlige Regler, skulle kunne komme uforandrede til Anvendelse i Militæretaten, saa vil man se, at det bliver rent meningsløst at anvende dem der. Skulde man f. Eks. efter § 11 omsætte 4 og 6 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost til en militær Straf, kommer det til at svare til 6 og 9 Maaneders Vagtarrest, men der kan efter militær Lovgivning kun idømmes menige højst 1 Maanedes Vagtarrest. Naar Straffen vilde blive højere, skal den konverteres til en strengere Strafart, og saaledes ender det med, at man konverterer omkring fra Fængsel paa Vand og Brød til Strafarbejde og paa ny til Fængsel paa Vand og Brød. — I det hele tror jeg at kunne gaa ud fra, at man kun har tænkt sig denne Lov anvendt ved de civile Domstole. Jeg vil derfor antage, at dette er Mening, og i Lovforslagets Titel bør der da foretages en Tilføjelse, saaledes at den kom til at lyde omtrent saaledes: Nogle Ændringer i Straffelovgivningen for de civile Domstole. En Omdannelse af Loven, saaledes at den vilde passe sammen med den militære Straffelov, lader sig ganske vist ikke foretage. Saadanne Bestemmelser, som at den paagældende kan blive at dømme til at opholde sig i sin Forsørgelseskommune, vil jo ikke passe, naar den vedkommende er militær.

Hvad Lovforslaget i øvrigt, som et Forslag til rent borgerligt Brug, angaar,

skal jeg bemærke, at jeg betragter det fra et noget andet Synspunkt end det meget ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos). Han gik ud fra, at Lovforslaget som et Forslag til en midlertidig Lov angik Forhold, det ansaas for paatrængende at give Bestemmelser om, og ud fra dette Synspunkt kritiserede han Lovforslagets Bestemmelser. Hvis han havde Ret i denne Opfattelse, var der meget mere berettiget i hans Kritik, end jeg finder, der i Virkeligheden er. Jeg opfatter nemlig Lovforslaget som et Eksperiment, om man saa vil. Man vil i en kort Aarrække af 6 Aar forsøge de i Lovforslaget indeholdte Forskrifter, for derefter at kunne danne sig en paa Erfaring grundet Opfattelse af, hvilken Værdi disse Bestemmelser have. Ud fra dette Synspunkt forekommer det mig, at man kan gaa med til Bestemmelser, som man vilde betænke sig paa at gaa med til, hvis det blev slaaet fast, at de skulde være vedvarende. Hvad det Punkt angaar, der har været mest omtalt i det andet Ting — saa meget, at man næsten kunde fristes til at sige, at man for dette Punkts Skyld ikke har kunnet se en hel Del af de øvrige Punkter —, nemlig Lovforslagets § 2, Spørgsmaalet om Anvendelse af legemlig Revselse paa voksne Personer for at holde dem i Ave og afholde dem fra forsætlige Voldshandlinger m. v., da vil jeg straks sige, at jeg ikke staaar paa det Standpunkt som det ærede 2det kongevalgte Medlem mente at man, for at gaa med dertil, skulde staa paa, nemlig at ynde Prygl. Jeg ynder ikke Prygl, jeg ynder heller ikke Fængsel og Forbedringshus, men jeg tager det med som nødvendige Onder, ikke som noget, jeg i og for sig ynder. Med Hensyn til legemlig Straf for de Personer, der her er Tale om, nærer jeg ikke den ringeste Tvivl om, at det vil være et særdeles godt Middel over for dem. Jeg har visse Erfaringer i den Henseende. Den højtærede Justitsminister har, tror jeg nok, allerede i Folketinget berørt, hvorledes man i den vestindiske Hærstyrke havde Rottingstraf, indtil den blev afskaffet i 1898. Jeg har gennemgaaet samtlige Straffelister fra Vestindien for de senere Aar, og det viser sig, at i de tre foregaaende Aar findes ikke et Tilfælde, hvor nogen har faaet Prygl, endsige